

Slavnost Seslání Ducha svatého

Liturgické texty

1. čtení: Sk 2,1-11

Žalm 104,1ab+24ac.29bc-30.31+34

2. čtení: Gal 5,16-25

Evangelium: Jan 15,26-27; 16,12-15

Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Svatý Pavel vypočítává v dnešním druhém čtení, k jakým skutkům vede život podle těla: *"Je to: smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlivost, hněvy, ctižádost, nesvornost, stranictví, závist, opilství, hýření a jiné takové věci."* Výčet tedy není úplný. V pozadí za tím vším se nachází strach. I ten je ovocem života podle těla.

Vnímáme svou konečnost a omezenost. Toto poznání nás děsí a tak se snažíme zabezpečit, nebo si alespoň užít, dokud to jde. V dnešním úryvku však nalezneme ještě jeden seznam.

Ten vypočítává ovoce působení Ducha svatého: *"Ale ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost."*

Bůh nám dává svého ducha, abychom překonávali strach ze své konečnosti. Boží Duch je Bůh a ten je nekonečný. Ježíš Kristus se za nás obětoval, aby nás přitáhl k sobě. Abychom uvěřili jeho lásce, která je Boží láskou a tak už nemuseli mít strach. Jeho první slova po zmrtvýchvstání byla: *"Pokoj vám"*. Před tím, než se za nás vydal na svou křížovou cestu, slíbil apoštolům Utěšitele, Přímluvce, toho, který je uvede do veškeré pravdy (o Bohu a člověku), a řekl jim, že je dobré, aby odešel. Jinak by Duch svatý nemohl přijít. Dar Ducha svatého je zaplacen Kristovou krví. Kristus zemřel na kříži a tak projevil svou lásku až do krajnosti. Tato jeho láska je stejná jako ta, kterou miluje svého Otce. Kristova láska je Duch svatý. Proto evangelista píše, že na kříži Kristus "vydal Ducha". Tato láska zahání z lidských srdcí strach, který je v posledku strachem ze smrti. Aby nás o tom Pán ubezpečil, hned druhá věta, kterou po svém zmrtvýchvstání pronesl byla: *"Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého." (Jan 20, 22).* Jako by se už ani nemohl dočkat, až jim předá svého Ducha. Vždyť kvůli tomu přišel na svět a kvůli tomu se obětoval na kříži.

Nedivme se proto, když třeba čteme o životech mučedníků a dozvídáme se, s jakou silou a odvahou čelili všemu násilí na nich páchanému. Nedávno (18. května) byl například svátek svatého Venantia. Patnáctiletý mladík byl bičován, pálen pochodněmi, vyrazili mu všechny zuby, zlomili čelist, pověsili ho za nohy nad oheň, byl hozen šelmám a nakonec sťat. Kde se v něm vzala taková síla to všechno vydržet? A nebyl jediný. Nebo si vzpomeňme na naši první světici - mučednici - svatou Ludmilu. S klidem přijala své vrahy, s láskou je napomínala, aby se odvrátili od svých zlých úmyslů. Nakonec je prosila, aby jí alespoň usekli hlavu - chtěla prolít svou krev a tak být počítána mezi mučedníky.

Prožíváme seslání Ducha svatého. Kéž je to pro nás přítomná událost a ne pouze oslava něčeho, co se stalo už dávno. Kéž se v nás rozhoří láska Kristova - Duch svatý - která zahání každý strach. V Kristově lásce máme věčný život, neboť nás vtahuje do společenství Nejsvětější Trojice.

"Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi. Protože Duch je naším životem, podle Ducha také jednejme!"

P. Karel